

1424

Llegiu (PI 5)

(ALDC, IX, 2021. *Llegiu* [PI 5])

(Prèviament a aquest comentari s'ha de consultar el que diem al mapa 1378.)

La cinquena persona del present d'indicatiu del llat. vg. era LEGITIS que, sense increment incoatiu, com la quarta persona (*llegim*), a través de la palatalització de L-> [ʎ]- (com LŎCU > *lloc*) i de l'estadi *llegits* (cf. *lle[tʃ]its* 94, desinència desafricada en *lli[tʃ'is]* 87), va desembocar en *llegiu*, forma arrizotònica universal en cat., que comprèn diverses variants: *lle[dʒ]iu*, amb africació, *lle[tʃ]iu*, amb ensordiment, *lle[j]iu* 131, amb segregació de iod, *lle[z]iu* 95, 149, amb dissimilació de palatals; *lle[tʃ]igüeu* 106 és una mostra de

l'ús del present de subjuntiu amb valor de present d'indicatiu; *lle[j]et* 100 és un cas de continuïtat d'àrea lingüística arag. Així com en altres persones i temps es feia evident una articulació en *e* tònica del cat. or. (per ex., *llegeix/llegei*) enfront de *i* del cat. occ. (per ex., *llegix, llitx*), en aquest cas, com en el de *llegim* (mapa 1423), només la franja de l'oest, el val., mall., maonès (72) i alg. manifesten una diferència fonètica, que és la d'un so africad (*lle[dʒ]iu/lle[tʃ]iu*).

Llegiu (model *serviu*) és l'única forma normativa des del *DOrt*, 1917.

